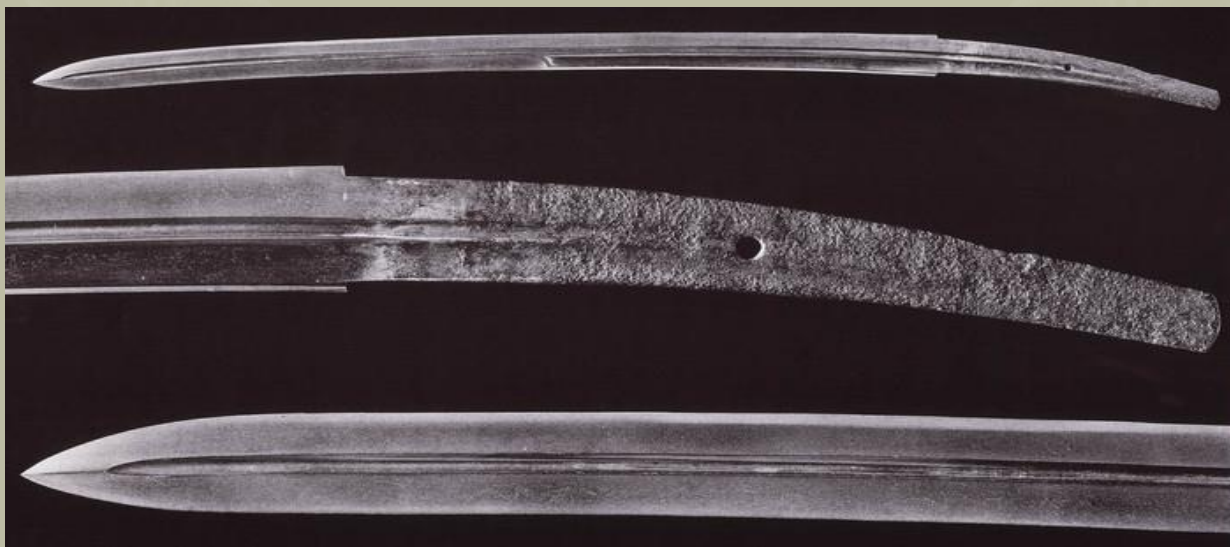

Kogarasu maru.

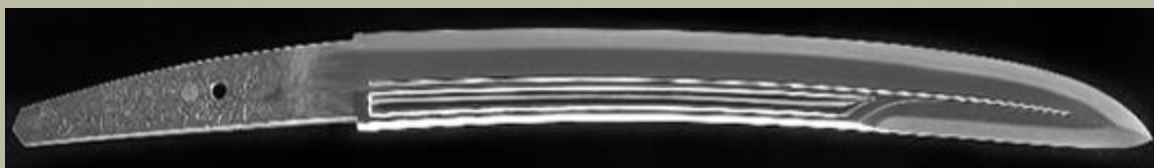
Ma egy kicsit furcsa, és a szememben rendkívüli történelmi jelentőséggel bíró *sugatat* fogok bemutatni, amikor a japán kard fejlődéséről beszélünk, ez a *kissaki-moro-ha-zukuri* néven ismert stílus. Ez egy olyan geometriai forma, amelyet népszerűbb néven "*kogarasu maru*" avagy a "Kis Holló", néven ismernek, amely egy híres *Tachi* volt a 8. században, amit a szinten híres *Amakuni Yasutsuna* kardkovács hozott létre. Ez azt jelenti, hogy amikor *kogarasu maru*ról beszélünk, akkor nem egy geometriai formáról beszélünk, hanem egy konkrét példányról.

Ennek a kardnak az eredeti változata egy kínai Ken vagy egy európai "pallos" kard volt, de csak az egyik oldal volt teljesen éles, ugyanakkor a másik oldalon csak a hegyet élesítették. Normális esetben az élezetlen részen a "*koshi-hi*" -n egy horony található, amely a penge hosszán egyenesen felfelé halad a középig, amit "*soe-hi*"-nek hívnak.

Miért alakították ki így ezt a kardot ilyen formán? Nos, annak érdekében, hogy válaszolhassunk erre a kérdésre, néhány száz évet vissza kell, hogy ugorjunk az időben a 700-as évek körülre, amikor a Japánban gyártott kardok majdnem azonosak voltak a Kínában gyártott kardokkal. Valójában a kardok és az acél behozatala Kínából általános volt Japánban.

Az egyik ilyen kard volt az inspirációja a „*moroha zukuri*” stílusú kardnak, amelyet minden alkalommal felidézünk, amikor meghalljuk a nevet, de mint az összes kard ebben az időben, egyenes volt. Ez azonban megváltozott a Tang-dinasztia bukásakor, amikor Japán valóban elválasztotta a kínai kardok evolúciós útját a sajátjaitól, és megkezdte a geometriák és a dimenziók újra definiálását a japán kardok evolúciójában, valamint az olvasztási és hőkezelési technikáik valóságos megugrását a saját fejlesztésben. Ez a hőkezelési technika természetesen az a tényező, amely a kardot a mai napig is ismert ikonikus görbületbe húzza.

A fenti kép *tantoja* ugyanabban a geometriában látható, de érdekes, hogy a görbületen kívül a viszonylagos méretek közelebb állnak az ősi kínai kardok méreteihez, amikor a hátoldalon az él kialakításának területére pillantunk. Ez az élesített terület hosszabb lett, ahogy az idő telt, és időnként furcsa módon folytatódott a mai modern reprodukciónál. Az esztétikai kivitelezők a mai napig annyira túlhangsúlyozták ezt, mint amennyire nem tették azt a háborús fegyverekkel annak idején.

Tehát ez a hátsó él, éles igaz? Igen, és a modern harcművészeti szempontból, különösen akkor, amikor egy *notot* kivitelezünk és a kard éltételekor elhúzzuk azt a *koiguchi* előtt, azt jelenti, hogy szenvedés azt kivitelezni, és néha szó szerint fájdalmas. Hagyományosan a penge hátsó felét élesítették, ami a szokásos értelemben kissé problémássá teszi a *noto* (a kard éltétele) folyamatot. Ebből kifolyólag, a mai stílus gyártói a gyakorlatiasság és a költségek nevében néhány változtatást hajtottak végre, amelyek közül a legnyilvánvalóbbak a kardot *tachi* szerelék helyett *katana* szerelékkel szerelték fel, és a penge hátulját meghagyták, de életlenül hagyták. Ez a könnyítés vagy hamis él, ahogy néha nevezik, a pengék hátoldalán egy másik célt is szolgál, mégpedig azt, hogy a pengék nem lesznek fej-nehezek. Ennek a kardnak az egyensúlya a *tsubához* közelebb esik, ami azt jelenti, hogy könnyebb és manőverezhetőbb a kézben, néhányan azt mondják, hogy hasonlít az *nokubi zukurira*.